

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Y. K. L.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Sádlikem, advokátem se sídlem Praha 5, Holečkova 31, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2007, č. j. 29 Az 24/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Ladislavu Sádlikovi **se určuje** odměna za zastupování 2856 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2007, č. j. OAM-847/VL-10-P07-2005. Tímto rozhodnutím mu nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že správní orgán zjišťoval skutečnosti týkající se Konžské demokratické republiky, nikoli jiného státu, jak namítal stěžovatel. Ten se s předkládanými zprávami o situaci v zemi původu neseznámil, ač mu to bylo žalovaným umožněno, správní řízení (se dvěma doplňujícími pohovory) i rozhodnutí žalovaného pak velmi podrobně pojednalo o stěžovatelově situaci; zde byla shledána rozpornost a nevěrohodnost stěžovatelovy výpovědi pro nedoložení jeho politické činnosti v zemi původu. Krajský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že pokud by skutečně tehdejší režim měl zájem na osobě stěžovatele, nedovolil by mu vycestovat bez větších problémů ze země; navíc politická strana PALU (Parti Lubumiste), která je nástupcem FOC (Force des opprimés au Congo), se stala již oficiální stranou s předsedou vlády, jmenovaným v roce 2006. Krajský soud se rovněž vypořádal s aplikací § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s tím, že i žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je účelová s odkazem na možnou nevyužitou aplikaci zákona o pobytu cizinců ze strany stěžovatele.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti [odkazující se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“] zejména namítl, že se krajský soud nezabýval spojením doplňkové ochrany se situací stěžovatele, otázkou jeho nevydání (*non-refoulement*), posouzením humanitárního azylu a překážek vycestování. Zdůraznil, že opakovaně poukazoval na své pronásledování jakožto člena zakázané politické strany. Zohledněn nebyl též jeho 18 let trvající pobyt v ČR, kde si na straně jedné již vybudoval stabilní sociální vazby, na straně druhé ve své vlasti již žádné vazby tohoto typu nemá. Pokud jde o bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu, tu doložil citací Zprávy Amnesty International za rok 2006 ze dne 23. 5. 2007, dále za rok 2007; s ohledem na údaje zde uvedené stěžovatel dovozuje strach z návratu do země původu pro nedodržování lidských práv. Připomněl dále, že poukazoval na to, že jeho jméno bylo v novinách v zemi původu na seznamu členů nezákoně politické strany, které hledala tajná služba, a to v době, kdy pracoval na ministerstvu financí a přitom tajně vykonával funkci pro tuto politickou stranu FOC. Za svého pobytu v České republice stěžovatel podal informace komisaři OSN a Amnesty International o svém podezření z porušování embarga na zbraně dovážené do tehdejšího Zairu v době občanské války; s touto zprávou stěžovatel spojoval následné odebrání jeho cestovního pasu. K posouzení principu *non refoulement* stěžovatel namítl čl. 10 Ústavy, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 343/2004. Krajský soud, dle jeho názoru, konečně pochybil v tom, že směšoval azylově relevantní důvody s otázkami možné legalizace jeho pobytu na území ČR v režimu zákona o pobytu cizinců.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí shledal mj. jako jeden z možných případů přijatelnosti kasační stížnosti situaci, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu zjištěno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

V daném případě se žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích zabývaly v první řadě existencí azylově relevantního důvodu ve smyslu § 12 zákona o azylu. K tomu je třeba uvést, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně podle rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37 (na www.nssoud.cz) „za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí...“. Stěžovatel nebyl pronásledován státní autoritou, nadto ze správního spisu nevyplývá, že by vůbec byl kým pronásledován, když i otisk jména v novinách (seznam členů nezákoně politické strany) zůstalo pouze v rovině jeho tvrzení. K pronásledování nedošlo ani poté, co stěžovatel zaslal informace komisaři OSN a Amnesty International. Stěžovatelem předestřenou disonanci s cestovním pasem ze strany velvyslanectví Konžské demokratické republiky v Praze rovněž nelze považovat za akt pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu (platného v době rozhodování žalovaného). Zde je vhodné zmínit přiměřeně použitelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69, dle kterého „*Pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“. Pro úplnost lze zmínit rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40 z něhož se podává, že „*ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, takovýmto důvodem není.*“ (oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Ke stěžovatelově námitce stran humanitárního azylu (§ 14 zákona) Nejvyšší správní soud připomíná, že jeho účelem a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se zabýval již mnohokrát (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz), přičemž vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a toho, zda se správní orgán nedopustil libovůle. Poukazuje-li stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, je třeba jej odkázat na shora citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tím, že v těchto intencích se věci zabýval i krajský soud, který exces z tohoto diskrečního oprávnění žalovaného nenalezl.

Ke kasační námitce stran nepřiznání překážky vycestování, doplňkové ochrany a zásady non-refoulement je třeba uvést, že ustanovení § 14a zákona o azylu v prvním odstavci stanoví, že *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Nejvyšší správní soud k tomu poukazuje na skutečnost, že institut tzv. doplňkové ochrany byl do zákona o azylu zaveden až zákonem č. 165/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, jenž nabyl účinnosti dne 1. 9. 2006. Institut doplňkové ochrany v českém právním řádu nahradil koncept tzv. překážek vycestování, které byly s účinností do 31. 9. 2006 upraveny v § 91 zákona o azylu. Toto ustanovení v odstavci prvním stanovilo, že *povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákonem tohoto státu stanoví trest smrti, anebo jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti.*

Tato námitka byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 4. 2006, č. j. 2 Azs 124/2005 - 67, rozsudek ze dne 28. 1. 2004, č. j. 2 Azs 78/2003 - 36, či rozsudek 10. 7. 2003, č. j. 7 Azs 2/2003 - 46). Dle prvně zmiňovaného rozsudku „*překážka vycestování není prostředkem k obcházení institutů zákona o pobytu cizinců. Smyslem legislativního zahrnutí překážky vycestování do českého zákona o azylu bylo zakotvit do českého azylového práva*

tzv. zásadu non-refoulement, tedy zásadu zabezpečující, že uprchlík nebude, ani pokud mu z různých důvodů nebude udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě...“ (viz. www.nssoud.cz).

Jak již bylo výše uvedeno, institut překážky vycestování a nyní institut doplňkové ochrany ve vnitrostátní právní úpravě zakotvuje zásadu *non refoulement*, která zabezpečuje, že uprchlík nebude, ani pokud mu z různých důvodů nebude udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Z takových důvodů však stěžovatel po shledání překážky vycestování v posuzovaném případě zjevně nevolá. Stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl, že požádal o azyl z důvodu držení neplatného cestovního pasu; chtěl si legalizovat pobyt v České republice, aby eventuelně mohl vycestovat později. Během celého správního a soudního řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by naznačovaly, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu definice čl. 1 písm. A odst. 2 (v jeho znění po zmírnění definičních podmínek zakotveném Protokolem z roku 1967) Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, jež byla spolu s Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků z roku 1967 publikována pod č. 208/1993 Sb. Podle této definice je uprchlíkem osoba, která *se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám, odmítá ochranu své vlasti.* Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel neměl skutečný a legitimní strach z pronásledování a jeho žádost o azyl byla motivována obtížemi při legalizaci pobytu v České republice. Snaha o legalizaci pobytu v ČR však není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44; publikován pod. č. 397/2004 Sb. NSS).

V tomto smyslu judikoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV ÚS 553/06: *„Pokud neúspěšný žadatel o azyl v řízení o ústavní stížnosti proti předchozím rozhodnutím orgánů veřejné moci výslovně uvede, že mu v důsledku vztažení překážky vycestování dle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), či v důsledku udělení doplňkové ochrany podle § 14a cit. zákona, nebývá bezprostřední nebezpečí vyhoštění, nebo nevyplyvá-li takové brozící nebezpečí ze spisu, nemůže žadatel zároveň v řízení o ústavní stížnosti účinně namítat zásah do práv stanovených čl. 7 Listiny základních práv a svobod či čl. 3 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, stanovících zákaz mučení a nelidského zacházení.“*

Pro úplnost sluší zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, v němž se uvádí, že *„jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu.“*

Pokud jde o otázku aplikační přednosti mezinárodního závazku České republiky plynoucího z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zásada *non-refoulement*) před vnitrostátní právní úpravou, tou se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publ. pod č. 1336/2007 Sb. NSS, a rovněž v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publ. ve Sb. NSS pod č. 721/2005. Z jejich obsahu se podává, že v případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.

K námitce týkající se neúplného zjištění skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že je příliš obecná a není z ní patrné, k jakému skutkovému stavu věci směřuje ani jakých konkrétních pochybení se měl žalovaný dopustit; nejsou též předestřena konkrétní důkazně podložená tvrzení k zjišťování skutkového stavu věci. Takto formulovaná výhrada je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74 (na www.nssoud.cz) zaujal názor, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatelka toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by ji v konkrétní věci specifikovala, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatelky dopustil“. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sb. NSS, kde uvedl, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy 'necht' si každý strážít svá práva'; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“.

Stěžovatelovu námitku týkající se porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 2 Ústavy, čl. 53 a 43 příručky UNHCR, je třeba považovat za nově uplatněnou a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. k ní nelze přihlídnout. Podle zmiňovaného ustanovení stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil: „důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS).

Obdobně je tomu i v případě stěžovatelem zmiňovaných Zpráv Amnesty International za roky 2006 a 2007. Ty nemohly být v soudním řízení vzaty v úvahu, neboť se jich stěžovatel explicitně nedovolával; řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. je přitom ovládáno zásadou dispoiční (§ 71 odst. 1, písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jejímž výrazem je postup soudu, který nevyhledává případné důvody nezákonnosti správního rozhodnutí nad rámec uplatněných žalobních bodů. Tyto zprávy ostatně nebyly ke kasační stížnosti přiloženy a nejsou ani součástí správního spisu.

Jak patrné, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jde proto, ve smyslu § 104a s. ř. s., o kasační stížnost nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu

o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Ustanovenému advokátu se tedy přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu